

Οί χωρικοί ανεταράχθησαν από όργη, και βοή
 απειλητική ηγήθη. Ο δήμαρχος λάμπων όλος από
 χαρά, άκτινοβολών από την νίκη, έναβρονόμενος
 για τό κατόρθομά του, εξηκολούθησε :
 — Δέν μās λές κ'ε δάσκαλε, και ένα άλλο ;
 — "Ο,τι θέλετε.
 — Τό «ο υ κ ε π ι σ τ α μ α ι» είνε έλληνικό ή
 όχι ;
 — Έλληνικό είνε !
 — Δέν μās τό ξηγās τί σημαίνει ;
 — «Δ ε ν ξ ε ρ ω» εξήγησε και πάλιν ο φτωχός
 ό δάσκαλος.

Ο Δήμαρχος εστράφη προς τούς χωρικούς, κλειών
 πάλιν τό μάτι, σάν ναλέγε:—Μωρέ τί φοβερά πράγ-
 ματα είνε τούτα !...

Τότε εξέσπασε και ή κοχλάζουσα όεγη στών
 χωρικών τά στήθη !... Μαγγούρες σηκωθήκαν άπει-
 λητικά και έπεσαν στη πλάτη του φτωχού του
 νέου ! Κύμα ανθρώπινο ερρίχτηκε επάνω του, τόν
 συνεπήρε και τόν εταλάνιζε σάν καρυδότσουφλο μέσα σέ φουρ-
 τουνα !

— Φύγε δάσκαλε, από τό χωριό ! Φύγε αγράμματα, πού μās
 στραβώσες τά παιδιά μας εδω πέρα !

— Τό πρωί προδότη, εδω να μη σε βρω !

Σε λίγη ώρα ο δήμαρχος δέν είχε πού να βάλει τά συγχαρητή-
 ρια. Τό πλήθος έτρεξε να τόν ευχαριστήση, πού έσωσε τόν τόπο
 από τό κακό.

Ο φτωχός ο δάσκαλος έφυγε διά νυκτός. Κι' έτσι εσόθη ή Πα-
 τρίς, ή θρησκεία, ή γλώσσα και τό... δημαρχιλίκι !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

- Στά 1890 κατοικούσαν την Ελλάδα 327,809 οικογένεια.
- Έμεναν δε εις 312,519 σπιτία.
- Κατά τό 1877 εις όλην την Ελλάδα υπήρχαν 1,075 δημοδιδά-
 σκαλοι.
- Έξ αυτών 727 ήσαν γ' τάξεως, δηλαδή εγνώριζον μόνον γρα-
 φήν,ανάγνωσιν και αριθμησιν !
- Τό 1876, 5 σχολεία έκλείσαν ελλείψει διδασκάλων.
- Τό κτίριο πού βρισκεται άμέσως μετά τό εργαστήριον τών
 «Απόρων Γυναικών» εις τό Ζάππειον, είνε ιστορικόν.
- Εκεί κατώκει και απέθανε τό 1847 ο Κωλέττης.
- Συνέβη δε τότε και τό εξής :
- Τό Βασ. Διάταγμα τό όποιον εξέδότη επί τῷ θανάτῳ του
 τόν εκάλει «περινούστατον».
- Και οι πολιτικοί του αντίπαλοι την ιδίαν ήμέραν της κηδεί-
 ας του, εδημοσίευσαν λιβέλλους και άρθρα κατ' αυτού!
- Τό πρώτον παράσημον, τό επήρε ο Πρωθυπουργός Δεληγι-
 άνης στά 1854.
- Είγεν ενσκήψει τότε ή χολέρα εις τās Αθήνας και όλοι οι
 υπάλληλοι ε, κατέλειψαν τās θέσεις τον και εξηφανίσθησαν έντρομοι.
- Ο Δεληγιάννης ήταν τότε τμηματόρρης και έμεινε εις την
 θέσιν του.
- Η αυθοουσία του αυτή και ή άφοβία του, εξαμαν έντύπωσιν
 και ο Βασιλεύς του άπένειμε τόν Άργυρόν Σταυρόν του Σωτήρος.
- Ο πληθυσμός της Ελλάδος κατά τό 1870 άνήρχετο εις
 1,457,894 κατοίκους.
- Στά 1834 ήσαν μόνον 758,077 κάτοικοι.
- Όταν τό πρώτον ιδρύθη τό Πανεπιστήμιον ο βίος τών φοι-
 τητών ήτο πολύ εύθύνος.
- Εις τό πρώτον τότε ξενοδοχείον του Ιωάννου Ρούσσου οι
 φοιτητάι έτρωγαν με 28 δραχμάς τόν μήνα.
- Τά ακριβώτερα δωμάτια επληρώνοντο δέκι δραχμάς κατά
 μήνα.
- Εύτυχημένοι χρόνοι !..

Ο ΚΡΟΝΟΛΗΡΟΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

- Πριν πεθάνη ο άββάς δε Βαγενών παρηγγείλε τό φέρετρό του.
- Έξήτησε μάλιστα να τό ιδη κατά τās τελευταιάς του στιγμάς.
- Είναι τό μόνο ρούχο π'ω δέν θα θελήσης ποτέ να μου κλέ-
 ψης ! ειπεν εις τόν υπηρέτην του.
- ***
- Όταν απέθνησκει ή περιώνυμος διά τούς πολλούς φίλους της
 Σοφία Άργου και πήγε ο Ιερέυς να την μεταλάβη.
- Κύριε εφημέριε, του ειπε, είμαι άμαρτωλή σάν τή Μαγδα-
 ληνή ! Αφεθήσονται μοι αι άμαρτίαι, ότι πολύ ήγάπησα !
- ***
- Ο μακροτίτης καθηγητής του Πανεπιστημίου μας Ψαρράς, έλε-
 γεν ειρωνευόμενος τρόπον τινά έαυτόν ενώ έπνεε τά λοιόθια :
- Δύο μεγάλοι άνδρες κινδυνεύουν αυτήν την στιγμήν. Ο
 Τολστόη και εγώ !...
- Πράγματι τās ήμέρας εκείνας κινδύνευε και ο Α. Τολστόη...
 ΜΑΖΩΧΤΡΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΙΟΥ

Πέρα, σαίτα μου γοργή, με τό φιλό μεταξύ,
 νάρθη ο καλός μου τη Λαμπρή να βρω χουσα ν' αλλάξη,
 Τάκου--τάκου ο άργαλειός μου
 τάκου, κ' ερχεται ο καλός μου.

Μαντύλι, από τό δάκρυσμα δέν τούμεινε, στά ξένα.
 Άρχοντοπούλες τόν ζητούν κ' αυτός πονεί για μένα,
 Τάκου--τάκου στην αλή μου,
 ώσπου νάρθη τό πουλί μου.

Έγώ τό φάδι θα γενθώ κ' εκείνος τό στημόνι,
 πού να μπλεχθῆ μέσ' τό πανί και πειά να μη γλυττώνη.
 Τάκου και σε λίγο φτάνει
 για φιλι και για στεφάνι.

Πέτα, σαίτα μου γοργά, χτύπα χουσό μου χτένι,
 ή άτέλειωτη σαρακοστή, μερόνυγο να γένη.
 Τάκου--τάκου ο άργαλειός μου,
 τάκου, κ' ερχεται ο καλός μου.
 † ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

Είνε στιγμές πού ο δύστυχος,
 τρελλαινόμεναι για σένι,
 και γέροντας στόν ώμο σου
 αισθάνομαι πώς ζω.
 Είναι στιγμές πού ακίνητος,
 με μάτια δακρυσμένα
 για μιá ματιά σου θάδινα
 και κόσμο κ' ούρανό.

Κ' είνε στιγμές πού αισθάνομαι
 στά στήθη ανεμοζάλη,
 είνε στιγμές πού ή όμη σου
 τό μίσος μου γεννά.
 Είνε στιγμές πού γέροντας
 στην τρυφερή σου άγκάλη,
 ζω και νεύτα θάδινα
 να μη σε βλέπω πειά.

† ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Τήν είδα εγώ τή μάγισσα, σε' άπάτητο περβόλι.
 Άπάνω της πρασινίζαν της φυλλωσιές οι θόλοι,
 Στο μεσημέρι τό βαρύ, την ώρα όπου στη βρύση
 Μες τ' άνθισμένο άγίοκλημα βοσκούσε τό μελίσι.

Κατέβηκε για να λουστῆ, στη μαρμαρένια στέρνα.
 Ταράζει λίγο τό νερό με τη λευκή της φτέρνα,
 Κ' εκείνο, πού ανατρίχιασε στην όμορφιά την τόση,
 Στεφάνια πλέκει γύρω της για να την στεφανώση.

ΑΛΕΚΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

